

Iš Vaidos K. (17 m.) karantino dienoraščio

2020 m. balandžio 2 d.

Jau porą savaitių gyvenu keistame, sunkiai atpažįstamame pasaulyje. Metu žvilgsnį į savo anksčiau gana gyvą buvusią gatvę, o ten – tik švilpauja vėjai, nors už lango pavasaris ir plieskia saulė. Jau seniai buvau įpratusi nebegirdėti žemai praskrendančių lėktuvų (oro uostas ne taip toli), o dabar, atrodo, pati tyla skamba.

Ak štai, pasirodo gražuoliu šunimi vedinas žmogelis. Praeina nesidairydamas, skubiu, tarsi kaltu žingsniu. Šuniui, tiesa, nė motais, jis šokinėja, džiaugiasi ir, regis, šeimininko sutrikimo nė nepastebi.

Kažkas yra pasakęs, kad tikrovė būna keistesnė už pramaną. Tikrai, dar ne taip seniai apie tokį scenarijų niekas nė nebūtų pagalvojęs. O dabar, rūpindamasis savo artimu ir jį saugodamas, turi apeiti jį lanku. Šiukštu nespausti rankos, neapkabinti! Su draugais susitikti nevalia, o visas socialinis gyvenimas keliasi į virtualiąją erdvę.

Tėvai namuose klausosi žinių. Vėl transliuojamos nerimą keliančios naujienos.

2020 m. balandžio 15 d.

Nors mes vis dar sutrikę, pasaulį, bent jo dalį, pamažu pradėdu atpažinti. Vėl vyksta pamokos, tiesa, internetu. Be to, įsiliejau į savanorių gretas – sunkiai sergantiems ir senyviems žmonėms nuperkame maisto, kitų būtinų dalykų. Prie durų padedame lauknešėlius ir, paskambinę į duris, pasišaliname. Kažkada mėgome erzinti kaimynus – paskambini į duris ir bėgi, kad duris atidaręs kaimynas tavęs nepamatytų. Tai bent būdavo pokštas! Dabar visai kitaip.

Vis aiškiau suprantu, kaip mums vieniems kitų reikia. Keista leisti laiką be draugų, ilgai nematyti senelių, su kuriais susitikdavome gana dažnai. Dabar esame tik keturiese. Nors namuose veiklos netrūksta – mes su broliu mokomės, tėvai dirba, vis tiek galime skirti truputį daugiau laiko vieni kitiems. Tai labai svarbu – supratau, kad laikas ir dėmesys turbūt vieni brangiausių dalykų, kuriuos galime dovanoti.

2020 m. gegužės 3 d.

Sekmadienis! Vaikštinėdama miško takeliais prisiminiau kadaise skaitytus romanus apie karaliaus Artūro riterius. Juose patiriami sunkumai ir nuotykių – ženklas, kad tavo žygis turi prasmę. Kad ir koks stiprus ir drąsus herojus, nežinia ir baimė jo neaplenkia. Tačiau pakeliui jis ne kartą pagelbsti silpnesniems, o šie tampa jo palydovais, kurių stebuklingos galios reikalingos kelionės tikslui pasiekti. Ir aš manau, kad išvengti sunkumų neįmanoma, bet svarbu mokėti ištiesti kitam ranką ir neatsisakyti kito siūlomos pagalbos.